

Čís. 6622.

Byla-li pohledávka (útrat) přisouzena proti úpadkové podstatě rozsudkem s tím, že jest ji zaplatiti způsobem určeným v úpadkovém řádu, jest na věřiteli, by vymáhal pohledávku způsobem, naznačeným v Šu 124 konk. ř., nemůže však na základě onoho rozsudku vymáhati pohledávku exekucí proti úpadkové podstatě.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, R I 1081/26.)

Pravoplatným rozsudkem byla úpadková podstata uznána povinnou zaplatiti útraty sporu způsobem určeným úpadkovým řádem. Exekuci proti úpadkové podstatě ku vydobytí této pohledávky soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé přiznávají, že útratová pohledávka z rozsudku okresního soudu ze dne 29. ledna 1925, o kterou tu jde, patří k pohledávkám za podstatou (§ 46 čís. 2 konk. ř.), z níž mají býti zapraveny před pohledávkami úpadkových věřitelů (§ 47 konk. řádu). Jak se to má státi, ustanovuje § 124 konk. ř. Věřitelé podstaty mají býti uspokojeni bez ohledu na stav řízení, jakmile byly jejich nároky zjištěny a jsou splatny. Správce podstaty má pak pečovati o to, by byly včas po ruce potřebné hotovosti. Odpírá-li však neb otálí-li plniti, mají věřitelé volbu: buď žádati úpadkového komisaře o odpomoc, jehož usnesení jest pak vykonatelné (§ 173 (6) konk. ř.), nebo zažalovati své nároky proti správě podstaty a pak na základě rozsudku vésti exekuci. Kdyby měly vymáhající věřitelky po ruce již exekuční titul, zavazující úpadkovou podstatu, by uspokojila nárok v určité lhůtě pod exekucí, lze na základě takového pravoplatného rozsudku vésti exekuci na úpadkovou podstatu a nemusely by prokazovati, že úpadková podstata stačí ku krytí zjištěných a splatných dluhů podstaty a že správce podstaty otálí s plněním, a nebyl by ani soud před povolením exekuce povinen, by to napřed zjistil (rozh. čís. 3756 sb. n. s.). Rozsudek okresního soudu, jímž byly vymáhajícím věřitelkám přisouzeny ony útraty sporu, nezní však takto, nýbrž, že povinná strana má je zaplatiti do 15 dnů způsobem určeným v úpadkovém řádu. Pak ale musí vymáhající věřitelky vymáhati tuto pohledávku útrat jako dluh podstaty podle předpisu Šu 124 konk. ř., jak již nahoře uvedeno, tedy buď zakročením u úpadkového komisaře, jenž nařídí, zjistě pohledávku a její splatnost, jakož i postačitelnost úpadkové podstaty, její zapravení úpadkovému správci, nebo zažalováním nároku proti úpadkovému správci, jehož povinností jest, by, nestačí-li té doby podstata, vznesl námitku. Prokáže-li se postačitelnost podstaty, může pak teprve na základě pravoplatného rozsudku po uplynutí lhůty býti vedena exekuce na úpadkovou podstatu. Toho však vymáhající věřitelky posud neučinily, vymáhajíce pohledávku útrat jen na základě rozsudku,

jenž zní ohledně povinnosti platební podle ustanovení úpadkového řádu. Na základě takového rozsudku nemůže se však vymáhající věřitel domáhati pohledávky exekucí na úpadkové podstatě. (Rozh. čís. 2731 sb. n. s.). Nemíní-li stěžovatelky pro útraty nově žalovati, jest jim volno, by si vymohly způsobem méně nákladným a obtížným rozhodnutí úpadkového komisaře.

Čís. 6623.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

Do usnesení rekursního soudu, jímž byla jako opozděná odmítnuta stížnost do usnesení prvního soudu, povolujícího výpověď ve smyslu Šu 1 (2) čís. 10 zák., jest nepřipustným rekurs na dovolací soud.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, R I 1092/26.)

Soud první stolice svolil k výpovědi podle Šu 1 (2) čís. 10 zák. na ochranu nájemců. Rekursní soud odmítl rekurs vypovězených pro opozděnost. Nejvyšší soud odmítl rekurs vypovězených do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Strana vypovídáná stěžuje si do usnesení rekursního soudu, jímž byla odmítnuta jako opozděná její stížnost do usnesení prvního soudu, povolujícího výpověď ve smyslu Šu 1 odst. (2) čís. 10 zák. o ochr. náj. Stěžovatelky snaží se dolíčiti, že jejich stížnost jest přípustna, poněvadž rekursní soud nerozhodl ve věci. Ale nemají pravdu. V tomto případě přichází v úvahu zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. Podle Šu 4 (5) zák. jest jiný opravný prostředek mimo stížnost do usnesení prvního soudu tam vytčeného vyloučen. V rozhodnutích tohoto nejvyššího soudu (čís. 605, 702, 2395 a 3837 sb. n. s.) bylo již blíže dolíčeno, že do usnesení rekursního soudu v řízení o soudní svolení k výpovědi nelze si dále stěžovati, poněvadž sborový soud první stolice jako soud rekursní rozhoduje o stížnosti do rozhodnutí prvního soudu s konečnou platností a že jest tedy každý opravný prostředek do jeho usnesení vyloučen. Jest tedy nepřipustný rekurs do usnesení rekursního soudu, jímž byla odmítnuta stížnost do usnesení prvního soudu jako opozděná a to s ohledem na § 4 (5) zák. na ochr. náj.

Čís. 6624.

»Akciová společnost, zastoupená předsedou zařizujícího výboru«, k jejímuž zřízení dosud nedošlo, nemá způsobilosti, býti ve sporu stranou. Nedostatek tento nelze odstraniti podle Šu 6, druhý odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, R I 1106/26.)